

ИЗ КЊИГЕ □ (РОКЕНРОЛ РОМАНА) □ [МИОДРАГА ЈАНКОВИЋА](#) * (3)

Писац се наклонио и отишао

У петак, 10. августа 2018, нешто после четири поподне, након тешке болести коју је носио храбро и господствено, у Паризу је преминуо Миодраг Јанковић. Био је одличан писац и велики српски родољуб, човек високе европске Европе која је за наших живота довршавала своје потонуће у изневеравање, туђинштину и окупацију. Своје бремене носио је стоички и шармантно, наоружан витешким срцем и деликатним хумором, племениташки. Уметношћу се бранио од „доњополовичарске пустиње” у којој се невољно задесио. „Нацији” је поверио премијерно објављивање извода из свог новог романа, на којем је радио безмало до задњег часа. Молитвено испраћајући Миодрага Јанковића на пут који га чека, у још два наставка објавићемо преостале делове рукописа које нам је оставио

VII

Јојоба

Своје учење Мани је поверио само тројици ученика. Ада је добио Индију и Кину, Тома Сирију, а Ермија Египат, одакле се учење ширило на запад по провинцији Нумидији, некадашњој Картагини.

Хоћу да ти причам о Аурелију који се родио у Тагасту, у Алжиру, месту које се данас зове Сук-Арас, од оца, Маварина, Патрицијуса Сплендидисимуса, паганина и мајке Монике, Берберке, хришћанке.

У својој младости Аурелије је био ватрени Манијев следбеник, али у тридесетој години се одрекне свога пророка и прими крштење. Промени име у Августин. Убрзо га поставе за епископа у Хипону, једном од најбогатијих градова провинције Африка нова.

Ја доведем тамо старца Јојобу, Манијевог „савршеног“, и разгласим да он има сто педесет година зато што зна тајну еликсира бесмртности. И тако, замрсисмо конце.

Пази, не би требало да ме погрешно схватиш. Где год да се појави неки мој противник ја морам да га онемогућим. То је тако и не може бити измењено, то је неминовност, исто оно што важи за ноћ и дан.

Није ми намера да ти сад причам све детаље тог сукоба који је трајао више од три деценије. За мене је важније ако успем да дочарам атмосферу Хипона, мирис тог поднебља. Мирис мора, олеандера, палми, шимшира у рано јутро, лаванде... мирис тек исцеђеног уља од маслине...

Иначе, старац је постио у недељу и понедељак, препоручивао уздржавање од задовољстава, живео као светац. Објашњавао да је Мани био Божји пророк, исто као Исус. И то да, одувек, постоје два начела: добро и зло, светлост и мрак. Дрво живота и дрво смрти.

Старац је говорио: Адам и Ева су деца мрака. Светлост доброг Бога је затворена у

нечисто човеково тело. Зато је дошао Спаситељ Исус који је Адаму дао да проба плод од дрвета живота. Адама су рђави, похотни архонти створили по свом лику, оном који се види. На исти начин, од блата и светлости, начињена је и Ева, и њој је дато од њихове похоте како би обманула Адама. Зато се људи просто клањају похоти признајући је за бога.

Оне, који су од њега тражили напитака који штити од смрти, Јојоба је поучавао: И као што је написано у Јеванђељу по Филипу, нити страхујте од тела нити га волите. Ако га се не будете бојали, оно ће завладати вама; ако га будете волели оно ће вас прождирати и парализовати.

Одгајио је дрво, пореклом из Кине, са новим укусним воћем које је по њему названо – јојоба. Од плодова је справљао сируп и њиме лечио кашаљ. Од пепела свог дрвета и сирћета правио је мелем који спасава од уједа змија а имао је и нарочито укусан мед од цвета јојобе за који се говоркало да обезбеђује израстање нових зуба.

За то време, епископ је зидао цркву и писао „Божји град”. Преобратио је у нову веру много народа, имао доста присталица међу богатим људима. Исповедао се директно Богу, записивао сва своја грцања у „Исповестима” и обичан свет је почео да верује да је њихов епископ у нарочитој милости код Сведржитеља. Да су и они због тога заштићени, на неки начин – изабрани. И поштовали су га и обасипали даровима молећи се да увек тако остане. Он их је учио да воле Бога, говорећи да је мера љубави волети безмерно. И пролазили су дани, недеље, месеци и године, и, ништа се није мењало. И даље су мирисали олеандри и лаванде, смокве рађале крупне и слатке, улов морске рибе био обилан, трговина цветала, све је било лепо и мирно у Хипону.

Сваке године у јесен, пошто обере плодове са дрвећа јојобе, старац је стуцано воће смештао у велике ћупове и од њега правио вино које је бесплатно давао народу. Морало се брзо попиту јер се очувати није могло. Били су то дани општег весеља и пијанства против кога је грмео епископ Августин. А старац је грађанима давао и свој пекмез од јојобе који подстиче безбрижност и понављао им: Свака душа и свако живо биће које се креће учествује у суштини доброг Оца.

Епископ се затварао у своје одаје и био несрећан због „зла” које се шири. Писао је Богу писма на које није било одговора. Питао је: Где је зло? Одакле долази и куда се провлачи? Где му је корен, где семе? Ми имамо страх од зла и зло нам је од бојазни.

Народ је волео метузалема Јојобу и чекали су у реду да им сваком удели по кутлачу пекмеза. И док су га одмах прстима јели и сладили се, он би им постављао строга питања: Ко вам присваја све кад каже – мој дух, моје срце, мој Бог? Претио је прстом говорећи: Све добро се налази у духовном телу, а не у материјалном које је ваше зло.

Ни његове речи, ни питања епископа Августина упућена Богу, нису могли код људи да умање жудњу за пекмезом и вином од јојобе.

Али какво је то сад задовољство описивати године среће, доба у коме тече мед и млеко? Веруј, сваки пар је и непар. Дуго сам већ овде и знам да свему на свету једног дана дође крај. Сви грешници су свец и обрнуто. Тако ти је то и и ту се ништа не може.

Једног благог јутра које је мирисало на ловор, далеко на отвореном мору, из правца запада, појавио се велики број чамаца, свакојаким бродима са једном или две катарке. Личило је на инвазију бубашваба. У Хипону, на бедему, стражар дуго није могао да поверује да то што види није опсена, некакав рђав сан заостао иза ноћи. Онда је дигао узбуну.

Флота се приближавала. Било је јасно да се не ради о трговцима. Мирне грађане Хипона убрзо је обузела велика стрепња. Епископ и градске старешине посматрали су море и бродила са којих су до њих већ јасно допирали ратни покличи. Док су звонила звона његове цркве, Августин се полугласно молио Богу тражећи његову заштину. Из околних насеља људи су бежали према утврђеном граду.

У смирај дана први бродови су се примакли обали. Из њих су почели да излазе ратници у чудним оклопима. Један ислужени легионар препознао је страшне аланске катафрактере. Нису се журили. Кад је пала ноћ искрцавање је заустављено. Наставили су да пристижу сутрадан, и следећих дана, све без икакве журбе, и, мало по мало, на обали се улогорило сто хиљада људи, жена, деце... И крдо коња.

Онда су посекли тамо неке палме и чемпресе и те ноћи запалили огромну ватру. Лепо се из тврђаве могло видети да се окупила сила наоружаних људи и да су многи од њих

урлали дижући мачеве према граду. У свитање послали су два изасланика и преводиоца. Гласници су имали свечана одела и деловали су толико сигурно, да је већ само то уливало страх у кости. Имали су врло бујне плаве косе, плаве очи, снажна тела. Рекли су да их шаље Генсерик, владар Силинга и Алана, полубрат великог краља, хаздинга, Гиндерика, кога су на превару ухватили Суеви и набили на колац. Краљ Генсерик је допловио са целим својим народом и жели да се овде настани. Захтева да му се уклоне све препреке, град преда и обећава да ће бити милостив са својим новим робовима пошто најпре набије на колац све хришћане. Моћни Генсерик очекује одговор под својим шатором и чекаће до краја дана.

Крајем послеподнева Хипонци пошаљу два гласника у шатор освајача. Одговор је, разуме се, био негативан и та двојица су одмах убијена. Скинули су им скалпове и унакажене главе послали у тврђаву. Започела је опсада Хипона.

Наредних месеци освајачи су убијали и пљачкали по околини. Појели су много оваца и коза. Нису јуришали на град, надали су се да ће глад учинити своје.

Високе градске зидине пружале су довољно сигурности опсађенима. Имали су добар извор, тако да у води за пиће нису оскудевали. Што се тиче хране, одмах су почели да је штеде и предвиђало се да могу издржати више од годину дана. Знали су да им Рим не може помоћи па су упутили емисаре у Константинопољ. Епископ Августин је послао писма на све стране и првих месеци, за свако богослужење, црква је била мала да прими све оне који су се надали у Бога.

А онда се све окренуло у другом правцу. Из дана у дан остајало је све мање хране. Хипонци су појели све своје камиле и магарце. У Августинову цркву није се више хрлило. Неколико богатих грађана јавно се одрекло хришћанске вере. Једног пекара су морали обесити, испоставило се да је у брашно додавао песак.

Велики ужас имао је тек да дође. Августиновог писмоношу, који је долазио из Рима, ухватиле су Генсерикове страже. Набили су га на колац и испекли а затим појели. Све је могло да се посматра са југозападног пирга. Хипонци су почели отворено да грде епископа. Сумњичили су га да им свима жели смрт због интереса његове вере.

Старац Јојоба није имао проблема са јавним мњењем. Испоставило се да поседује велике залихе сушених плодова јојобе. Он их је мрвио у ступи и од праха правио мале округле хлебове које је пекао на сунцу. Ти његови бесквасни хлебови су имали рупе у средини и старац их је низао на канапе па вешао испред своје кућице. Разуме се, давао их је свима бесплатно.

Пред градским зидинама парадирали су алански катафрактери. И коњ и јахач су били у оклопу – од комада коре разног дрвећа. Стреле им ништа нису могле. За опсађене, то су били ратници стигли из света мртвих. Поред њих највише буке дизао је један одред жена-ратника. Оне су вриштале и сиктале лупајући мачевима у штитове и тако сваки дан исказивале своје претње.

Пред град су доведене хиљаде робова. Од посеченог дрвећа саградили су један покривени пролаз до самих доњих зидина тврђаве. Убрзо се Хипоном раширила вест да нападачи копају тунел.

На то, епископ Августин је у цркви одслужио молебан и кренуо са литијом кроз град. Желео је да охрабри своје суграђане да, уз Божју помоћ, издрже нове претње. Бацио је клетву на непријатеље, да им се језик изгуби, нестане са лица земље. Тога дана није имао среће. Сјај његове одежде додатно је изнервирао преплашене Хипонце. Викали су на њега и ђаконе, гурали их док један, што је држао крст, није посрнуо и пао. У гужви која се створила било је и гушања, а нека жена је плънула епископа у лице вичући да он хоће да јој убије децу. Из гомиле се чуло да Хипон треба предати заједно са хришћанима.

Августину је једва успело да се врати у свој стан поред цркве. Скрхан, стао је да пише још једно обраћање своме Христу. Био је чврст човек, али већ у годинама. Осетио је бол у грудима и затражио од слуге да му донесе воде. Од муке почео је да повраћа. Однели су га до кревета. Гласно се молио упркос бола у грудима који није престајао. Пред поноћ затражио је да га положи у гробницу коју је себи начинио испод олтара. Причестио се и држећи свој епископски штап благосиљао из отвореног гроба. И у само свитање је издахнуо.

У Генсериковом логору, поред ватри на којима је тињала осушена коњска балега (од тога смрада њихови стражари нису могли заспати), пажњу варвара привукла су догађања изнад цркве у Хипону. Видели су много провидних беличастих крила њима

непознатих лептира и усред јата једног златног лептира. Све је убрзо постало још провидније попут самог јутра и било протумачено као знак скоре победе.

И заиста, није много прошло а град се предао. Епископ Августин је постао „блажени Августин”, Генсерикове Силинге су назвали „Вандали” и њихов језик је нестао, као она чудна крилца изнад цркве у Хипону. Историчари тврде да су данас остале само две вандалске реченице. Прва је: „Hails! Skapjam matjan jah drigkan!” и то отприлике значи: „Здраво! Једимо и пијмо!”, а друга: „Froia arme!” и може се превести са: „Господе, имај милости!” Можда се неко и смислио на тај народ па га помешао са Берберима, Нумиђанима и мухамеданцима. Јојоба, или „кинеска датула” – ziziphus jujuba – одомаћила се у северној Африци. Ако добијеш запаљење плућа, пробај чај од јојобе као лек.

VIII

Мој камилар

Треба ми нешто контроле. Слушај ме, душо.

Драго ми је да се упознамо! Зовем се Хатица.

Нећу ти причати о доласку Даџала, лажног Месије, нити о хордама Гога и Магога, ни о црвеном полумесецу. Могу да ти приповедам и о црвеној голубици или о моме светом Сатани, авли-еш-Шејтану... Али, ништа од тога! Желим да сазнаш обичне ствари: како живим, како волим и како мрзим.

Прво и прво: волим паре!

Можеш мислити шта хоћеш. Ја сам оно што јесам.

Ако помислиш да је ово прича о једном идиоту, опет лепо.

Ево, само што сам завршила моје јутарње удешавање. Да ти кажем, душо: највише волим да се добро надимим на тамјану. Опкорачим кадионицу и онако, гола под кошуљом, уживам, док се сва не презнојим и док ми тело не упије мирис.

За то време, ја сањам. Замишљам да сам опет млада и једра а не оваква – гојазна, здепаста... Замисли! И лице ми се удебљало. Ужас! Имам подочњаке и брадавице... Испали су ми предњи зуби па се то види кад се смејем.

Али, веруј, у тами пустињских ноћи немам снова. Ја сам – ја. Ако имаш Новац, и тамјан из Зафара, можеш да будеш онаква каква желиш. Ја имам и мирисна уља, из Египта.

Па да ти кажем: мој човек је – мој слуга. Гони моје караване с обе стране Баб ал-Мандаба. Слоновачу, коже од пантера, црне робове, то продајем. И још понешто, шта се тражи овде, у Меки и, онамо, на путу за Дамаск, у Босри, где имам дућан. Хришћани много троше тамјан на своју веру. Воле да им цркве миришу. Новац који им узмем за тамјан, тај новац, ја чувам, не дајем га ником. Кад га узмем у руке и пресипам са длана на длан, мирише као товар тамјана. Само за мене мирише. Тај Новац не дајем на зајам. Позајмљујем онај други, нарочито новац који зарадим од продаје робова.

А мој слуга... Млад је, зна са камилама. Зна и да ми прича приче... Тако, кад се врати са пута, прича, прича, и ја волим да га слушам. Путовао је са неким Јеврејином па су, каже, у ноћи над пустињом, виђали летеће камиле.

Ето, воли да се занесе. Није ни чудно, он је рођен у „години слона“. Тако ми зовемо

годину кад је Меку напао Абраха, обесни краљ Јемена. Довео је војску на слоновима и камилама, да разори нашу Кабу и отме свети камен. Али у помоћ су нам долетеле велике птице и усијаним камењем гађале наше непријатеље. Абраха је побегао. Ја се сећам свега тога, имала сам шеснаест година и већ сам била удата. Мој покојни муж је сачувао један камен који су бациле птичурине. Болесне је њиме трљао и, кажу, лечио. Иначе, друго лековито камење су после закопали на крај гробља јер се није смело додиривати, хоће, кажу, да пренесе болести које је упило. Кад ми се муж разболео ја сам га трљала тим његовим каменом, али ништа није помогло. Остала сам удовица.

Да ти кажем, ево овако: кад он стигне с пута то ти је, душо, као лекар да је дошао да ме лечи и излечи. Он је мој марабут, мој хећим, мој мелем... Кад он треба да дође све је већ уређено, робиње су припремиле све за његово купање. Ја га онда перем, косу подшишавам, браду чешљам и угодним мирисима натапам, нокте сечем. Он пије камиље млеко и, задовољан, пуши киф траву. Цело тело му намажем бадемовим уљем и на место турбана ставим белу кипу.

Ништа није лепше него кад га гледам, тако, у мојим рукама, под мојим пољупцима. Његово тело говори сунчаним језиком и све ми каже о рају, о вечном животу. Већ је био, каже ми, у рају, и, знаш ли, тамо пребивају скоро само жене; био је у рају и зна језик животиња и цвећа. Зна којом речју се отвара и мој пупољак. Он је, каже ми, корен свих речи и моћ му је безгранична. У уста своја узимам његов корен и свеједно ми је да ли је дрзак или снен, под језиком су ми мед и млеко, он увек има укус моје љубави.

И док он једе јаре у млеку, ја га дворим, ја га само гледам. Чекам да падне ноћ.

Знаш ли ти, душо, шта је за мене рај: да будем слушкиња моме слуги. Ето, баш тако. Ако он заиште „мало сунца” дајем му десну дојку, ако ли је жељан месеца, дајем му леву, као млечну светлост.

Моја је љубав јака као смрт и не стишава је ништа. У светлој ноћи мој дух се враћа из пустиње јер тамо није нашао спокоја. Улази у мене, као бесомучна жеља. Он ме узима и непомичан, чврст, у мени, говори ми кроз пољубац стално ме држећи у загрљају.

Он говори кроз мене.

Све, све, и оно што му је Џибрил рекао... И сузе пусти од сећања на бол, када су му, као дечаку, она двојица у белом слетела на груди и срце му на огњу калили као да је сечиво сабље. Стежем ногама његов струк као да јашем коња. Ја сам путник... Ох, свет је тако мали. Само да потраје ноћ, да месечини и пустињи нема краја. А он, казује ли, казује... Кроз мене. Шта мари? У мени је. Не дам га.

Има дана кад му није добро. Укрути се, падне, испушта крике а не зна за себе, сав се трза и кркља. А док се у мукама полако враћа у живот, на уста му излази нека пена... Ничега се не сећа и смалакше. А, јој! Остаје тако, туп, празне главе. Ћути.

Замишљен је и нико га не може насмејати. Чуо је смех моје кћери и опасно се разбеснео. Да се нисам ту нашла, имао би злочин на души.

Рођак његов ми је саветовао да будем мирна и смерна и да га још више слушам. Каже: „То је света болест.” Ја то знам, и знам како да га смирим.

Морам стално да се претварам не би ли он и даље веровао да је пупак света. Да га слушам како ми опширно, по стоти пут, прича о том свом мирисавом, лагодном, освежавајућем поветарцу. Осећа га, каже, пре него што падне на „онај свет”.

Питаш се, душо, зашто ти ја сад све ово причам. Збуњује те природа моје игре. Запамти: шта год хоћу, то и могу. И немој да на теби видим сенку досаде, иначе средићу те као што су пар и непар. Не мислиш, ваљда, да ја нисам искусио сумњу и бол? Буди ми наклоњена, покажи укус. Сви грешници су свеци. И, тра-ла-ла...

И кад му дође тај поветарац, кад падне, и пена му удари на уста, не било ми суђено, личи на оног мужјака мојих камила кад му је време парења: шкрипи зубима, пљује, балави, режи и претећи мумла. Знам ја да мог човека света болест хоће да убије. Због ње је све тежи и тежи.

Да га одобровољим, купим му младу жену, за преко дана. Млада, а похотна, гадура једна. Ипак, мој је преко ноћи, док је тишина из пустиње и од месеца. Па ми прича шта му је Џибрил рекао а ја све памтим. Једне ноћи, шапће ми: „Онај који умре невин а умре од љубави, такав крепава као мученик.” Нисам уопште разумела шта је тиме хтео да ми каже. Али, нека га... Нека прича.

Све чешће је одлазио у ону пећину. Тамо лежи и чека да падне на онај свет. Тамо му се, каже, сваки пут јавља и Џибрил. И тамо су му најдужа блаженства. Био је на путовању. Летео је на крилатом коњу, чак до Јерусалима. Коњ се зове Борак, а ја, ево, не знам које су му боје крила.

Мој писар, Јеврејин, све записује. Сваки дан му ја полако говорим а он пише. Шта је Џибрил рекао моме човеку, а он мени и тако... Како је летео, шта му анђео говори. Понавља ми по сто пута: те речи, каже, не би дао ни за сва блаженства овог света. На то, мој дух се враћа из пустиње где му нема спокоја, па бесни у моме телу.

Као да хоће да ме одбије од себе, не да ми се ноћу. Споминье поветарац, види се, једва чека да ми умакне на онај свет. Тражи да му стално сечем нокте, чак и онда ако сам то јуче радила. Крилати му долази и они лете. После лежи, као клада.

А ја, шта ћу? Жена сам, мајка. Димим се на тамјану. Једем урме и гојим се. Расту ми чукљеви. На палцу имам курје око. Стално се гледам у огледало, па ноктима цедим бубуљице. Обожавам новац. Имам нападе љубоморе. Завидна сам. Мрзим младе жене пре подне, а после подне и саму себе.

IX

Интермецо

Ја сам богат човек од укуса.

Већ дуго сам овде и гледам шта се све ради. Толико тога сам видео... Имам искуство које се не може поредити. Отуда потиче мој рафинман, углађеност недостижна и најчувенијим дендијима. Тој слици, коју само неки имају о мени, златни ореол даје моје неизмерно богатство. Оно ме често украси изразом отмене досаде, због чега многи мисле да сам ја декадентна појава.

Ипак, знам да је све што сам стекао резултат мог трговачког талента. Почео сам од нуле. Нисам племић, наследио сам само један страх против кога се борим и само једну љубав коју не могу да остварим. Носталгичан сам. Можда и комичан.

Теби се, душо, поверавам. Слушај ме. Пази. Стално чујем шум његових крила. Заиста. Управо тако: свилени шум његових крила. Претећи звук.

Он је мој противник, Сохрavarди, пурпурни Арханђел, ви кажете – Михајло. Упорно жели да ме лиши основне алатке мог заната – теразија. А ја сам их начинио по узору на његове... Некада се он људима показивао са мачем у десној и теразијама у левој руци. Наравно, ја не мерим оно што он мери, ја вагам злато, сребро... Не мајмунишем се. Озбиљан сам и знам да уживам у драгоценостима.

Прогони ме, обмотава својим светлосним струјама, као паук свој улов. Не може да ме убије, али може да ме баци у неко друго време, тамо негде у прошлост која му није важна. Ништа ми не говори. Само ме строго гледа, скоро непомичан, као загладан у вечност. И тада опет чујем тај непријатан звук. Шибало ме својим погледом.

„Ја постојим и биће сам равно Богу”, кажем.

Као одговор из њега потеку бројне муње и чује се њихов суви прасак. Зује и обавијају ме, пуцкетају. Он би хтео да их намота на мене, као на неки калем.

Ја начиним корак уназад и њих више нема. Он само искри и скоро побели од неког свог љутитог напона.

Ма колико то чудно звучало, ја могу да волим. Али, само Бога. Знам да ме је одбацио. Убеђен је да у мојој тами пребива свака јерес. Он, нерођен, самобитан, и отац и мајка, вечан, као да не жели да зна да смо један у другом супротстављени. Често му дође да се обуче у пет стихија и сиђе у овај свет да ратује против таме. Против мене. Ово су његове шизофрене помисли. Молим те, како ће ветар, светлост, вода, материја и огањ да ратују против њега, који је мајка живота? Свет је Он, цео свет је његово тело. Дакле, Бог постоји, а самим тиме и ја. Он живи у материји, Он је основ свих ствари, Он зна све, наређује све и брине се за све. Он се стално мења и усавршава.

Ја сам Он и Он је ја. Он ме мрзи, ја га волим. Он је све у свему а ја, ја сам све изван свега.

Овај свет није Рај. Сасвим сам сигуран да се он љути када кажу да Он није желео да ово буде рај, јер свет је блажен и у потпуној хармонији са самим собом. Ипак, и поред овако лепих и утешних мисли, ово је место где расте похота и остале преваре. Док је дефинитивно све добро, чак и оно што се човеку чини као зло, расту нитковлуци, неприродно, неистинито и нестално. Како је то могуће? У савршеном оркестру неко лупа у шерпу.

Просто, ја, добри архонт, ја одржавам равнотежу, јер, замисли, душо, само на трен помисли шта би се десило да је одједном више мрака него светлости, или обрнуто!

Ја то чиним из љубави, јер сам разуман и слободан.

А Он, Он ми шаље Арханђела и хладне муње. Комично.

Погледај ме! Да ли летим или ходам? Или само тумарам, ћопам тамо и онамо. Зато ме зову – тумарало. Погледај на шта личим! Лице ми бело као месец а имам црну косу и веће

као зифт. Рекло би се да сам воденичар, да нема тог смешног одела на мени. Бели женски карак од сатена са предугачким рукавима, жабо крагном и безброј дугмића. А панталоне кратке! Ништа ми није по мери. На глави шешир од сламе, а на ногама ове глупе пантуфле са црвеним машнама. Ја сам Пјеро, знаш ме, онај са слике Жана Антоана Ватоа.

Ја сам личност из фарсе. Гледај ко је још на слици: Полишинел, Жил и, запамти, Арлекин. Разуме се, са њима је Коломбин и мој стварни лик – магарац. Ах, ја-јај, јој! Знам шта ме чека.

Да ти кажем брзо, нико да не чује. Створење проистекло из неког ума – отелотворује се магијским чином имажинације. Таква створења Тибетанци називају Тулпе – нечисте силе које лутају. Свет је препун збуњених духова који преживљавају, живе од случајних сусрета. На Ватоовој слици, ми смо заточеници у овом нашем склопу времена. Да би преживео – све трпиш.

Страшни Арлекин ми прилази. Трбухозборац! Они су увек били гатари, врачари, простога пука варалице, који су, тобоже, говорили не само на уста него и из трбуха, и тако давали одговоре на питања. Франсоа Рабле говори о тамо некој трбухозборки, Италијанки „ниског порекла” која је у себи имала „глас духа поганог” који је себе називао „Кудравко или Цинцинатко”. „Запитају ли га о неким стварима будућим, он увек лаже, никад истину не каже; а често, да би ваљда признао своје незнање, уместо да одговори, одалама један добар прдеж или промрмља неколико неразумљивих речи са варварским завршетком.”

Он је прави кошмар, како веле, чим га осете пси арлаучу као вукови на месец. Са својим луком без тетиве он прилази и удара ме по леђима, кажу: воли да млати своје крдо! Те паписте који се пренемажу како би нам здипили богатства. И сад, удри по јадноме Пјероу. Удри, распали, млати. Кад не можеш по Риму, опаучи по мени јаднику. Виче:

„Неваљалче!”

И док ја добијам батине, остали певају:

„Au clair de la lune mon ami Pierrot...” <

(Из рукописа *Књиге. Рокенрол романа* Миодрага Јанковића. Наставиће се. Опрема „Нација”)

Објављено: понедељак, 20. август 2018, 20:54h

[\(1\) Анастасија је узалуд вриштала](#)

[\(2\) Вратар Понтија Пилата](#)

(3) Писац се наклонио и отишао

[\(4\) Црна рука](#)

[\(5\) Тај није имао душу](#)

[О писцу](#)

Миодраг Јанковић. Рођен 1947. у Београду, преминуо 10. августа 2018. у Паризу.
Књижевник, историчар.

Објавио:

Потресне приче, „Просвета”, Београд 1972.

Неко други, роман, „Просвета”, Београд 1978.

Добра коб, роман, „Књижевне новине”, Београд 1984.

Записи о Србству, „Никола Пашић”, Београд 1998.

Три огледа, „Књижевна реч”, Београд 2001.

Кнез Павле од лепоте до истине, Академија уметности БК и „Ведута”, Београд 2004.

Haereticus, роман, „Просвета”, Београд 2006.

Кнез Павле. Истина о 27. марту, са Вељком Лалићем, „Унапрес”, Београд 2007.

Од 1976. живео у Паризу, где је и сахрањен.

Био је оснивач и дописник СРНЕ из Париза и шеф Представништва Републике Српске у Француској.

Као сапутник кнегиње Јелисавете Карађорђевић, учествовао у судској рехабилитацији кнеза Павла и Милана Антића.

Био је уредник интернет портала *27. март*.

О роману

Овај рокенрол роман је свакако и једна својеврсна аутобиографија. Из веома дугог живота главног јунака дати су неки фрагменти, као тесери великог мозаика. Из њих се читаоцу нуди да препозна судбину ове индивидуе нарочито загорчане појавом хришћанства. Исто тако открива се и скривена истина о смислу постојања овог лика, његово убеђење да нема смисла и да је у основи свега апсурд, као и код људи.